

Hvis kan godt ligge i en anden Kommune — eje Skovstrækninger, hvor Snekastningen skal besørjes milevidt af Sognets Beboere, uden at de faa Hjælp til Snekastningen af ham for mere end et Par Tønder Hartkorn. Der kan i samme Kommune ligge milevide Skovstrækninger, og Bønderne skulle ogsaa besørge Snekastningen ind gennem denne Skov for ham ogsaa; thi han betaler kun af sit Hartkorn og kan bo udenfor Kommunen, det kan mangan en Gang være Tilfældet. Jeg begriber ikke, hvorfor de ærede Medlemmer, hvorfor det høje demokratiske Folketing ikke i alt Fald paa lte Stadium af Behandlingen af denne Sag vil stille sig ikke blot demokratisk, men simpelt hen retfærdigt. Jeg tør ikke driste mig til at tage Ordet for progressiv Stala saaledes, at man kom til at hvare 1 Dag for hver Tønde Hartkorn under 10 Tønder, 2 for hver Tønde mellem 10 og 20 og 3 for hver Tønde ud over 20 Tønder. Det var meget mere naturligt, og det var noget, som der dog var en rigtig Tanke i, at den, der ejer mere, kan forholdsvis hde mere; det sigter jeg ikke paa; thi jeg tør jo ikke komme med den Slags Ting, som Forholdene i Njeblikket ere, veed jeg, at det ikke vil finde nogen god Jordbund noget Sted. Men Spørgsmaalet bliver, om ikke den sunde Mennesteforstand simpelthen byder, at det bør være anderledes, end det er forelaaet. Det skal jeg ogsaa henstille. Jeg mener ikke, at det er rigtigt at være saa ræd ved første Skridt af Sagen, naar man kender de rigtige Principper, at man tager, hvad man kan faa, idet man siger, at ellers kan man intet faa; thi det at arbejde under Indtrykket af en saadan Følelse, det er efter min Formening aldeles umuligt, og jeg vil paastaa, at man paa den Maade ingen Vegne kommer. Regeringen har jo talt, og hvis vi ikke følge det, saa vil det blive ved det gamle. Men jeg synes, at de paa første Haand kunde sætte deres Fordringer i en rimelig Grad frem og fastholde dem under Sagens videre Behandling, saa at Grunde kunde komme til at staa mod Grunde, og der kunde komme til at forelægge Oplysninger om, hvem der vil være med, og hvem der modsætter sig det, og saa kunne vi bestemme, om vi ville gaa ind paa, hvad der kan faas, eller ikke. Men vi habe da under Behandlingen faaet at se, hvem der har gjort Fordring

paa at faa en privilegeret Stilling og Fordele efter dette Lovforslag, som efter fornuftige Grundfætninger ville være umulige, og naar man saa har en Regering, der staa paa den Betragtning, at privilegere de højere beskattede paa mange Omraader, saa kan man sige, at vi ikke kunne komme videre, og saa tage vi de Fremskridt, vi kunne faa. Det kan jeg tænke mig. Det vil jeg henstille til de ærede Herrer at overveje, og jeg har antydnet nok til at sige, at jeg ikke kan være med til, at det høje Folketing slipper denne Lov i den Skikkelse. Det, jeg har imod, og som jeg ikke kan være med til — andre kunne jo gøre, som de ville — det er disse to Ting, Stalaen og det almindelige Regulativ for Stalaen. Men her kommer jeg til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Viborg pointerede, og som den ærede midlertidige Ordsfører saa stærkt afviste, men jeg siger, at det ikke kan afvises efter den Skikkelse, Lovforslaget vil faa, naar disse Ændringer vedtages. Der staa i Lovforslagets Ændringer ikke nogen Bestemmelse om, at en Mand, som f. Eks. har en Ejendom til en Assuranceværdi af 4,000 Kr. o: af hdesespligtige Bygninger, ikke kan komme til at hde 2 Dage, svarende til 2 Tønder Hartkorn, og at han ikke kan komme til at hde 1 Dag derefter for hvert 1,000 Kr., i samme Forhold som Assurancesummen stiger. Altsaa naar en Mand besidder 5,000 Kroners Assuranceværdi, kan han komme til at hde svarende til 3 Tønder Hartkorn. Har han 100,000 Kr. Assurance, kommer han, hvis de 2 tages fra, til at hde 98 Dage, og det vil blive det samme som 10 Bønder, hvoraf de 9 eje 10 Td. Hartkorn hver og den ene 8 Td. Det har ikke været Skik hidtil, men som Ændringsforslaget er affattet og Lovten med det vil komme til at lyde, er der ikke noget til Hinder for, at det kan lade sig gøre. Jeg veed nu, at Amtsraadsmyndighederne skulle tage Bestemmelse derom, og derfor interesserede det mig at høre, at den højtærede Indenrigsminister paa § 5 var villig til at gaa ind paa forandrede Bestemmelser i saa Henseende, saaledes at man kunde faa fastlaaet visse Regler, som kunde bestemme Kommunalbestyrelsernes Skøn. Sagen er nemlig den, at der staa her i § 5, at Forholdet mellem Paaligning paa Hartkornet og Paa-